

CSANÁD BÉLA VERSEI

TÁJAK EMLÉKEI

1. KISKUNHALAS

*Felénk nincsenek tengerek
sem cethalak. Mikor a részeg
hajóról egy sötét napon
mélybe dobtak a tengerészek,*

*úsztam az áradó homok
vad hullámain fuldokolva.
Keserű volt a levegő,
mint Jónásnak a cethal gyomra.*

*Számolgattam a napokat,
de bizón vártam új igére,
hogy harmadik nap hajnalán
vigan induljak Ninivébe.*

2. JEGENYÉK

*Két jegenyesor áll eléd,
hogy fejet emelj, fáradt ember,
ki ballagsz gonddal válladon
s szivedben tenger türelemmel.*

*Azt gondolod, lezárt világ
vagy, téged senki nem emel föl?
Nézd, esti lámpák intenek
s Isten szeme a végtelenből.*

3. KISKÖRÖS

*A főtéren Petőfi szobra
mereng az alkonyon.
Kipirosított tót leányok
ülnek a padokon.*

*Magyar legények járnak arra,
szivükben dal terem
és népek közti szép barátság:
virágzó szerelem.*

4. GALAGONYÁK

*Galagonyák, szót emelek most
értetek! Ki ne vesszetek,
ti síró homoktengereknek
oázisai, éljetek!*

*Ti elesettek a világban,
ültessetek galagonyát.
Hadd virágozza a reménység
s az egyszerűség csillagát!*

5. MAGÁNYOS NYÍRFA

*Egy nyíregyházi régi kertre
gondolok mostanában.
Csipkés levelű árva nyírfa
néz vissza haloványan.*

*Csend van. Csak épp a nyírfa lombja
remeg időtlen lázban.
Rég volt. S most értem csak a sorsát,
hogy magam megaláztam.*

6. ESŐS AKVARELL

*Morajlik, zúg az erdő,
hajlik a venyige.
Mennykő csapkod a nyárfák
hajlongó hegyibe.*

*Három jókedvű férfi
— fejükön zsák, kabát —
támogatja egy kunyhó
rozoga oldalát.*

7. ESTI TÁJ

*Van táj,
amelyből nem maradt
más emlék, csak az elhaló
távoli és hívogató
halk esteli harangszó.*

*A falu:
felhőkbe szálló nagy torony.
Az erdő:
szerelmes vadgalamb.
S az este
vigasztaló harang.*